

en minimal mængde af sprøjtegift, for den ligger nok lige på grænseværdien, men det skal jo sammenholdes med, at hvis jeg skal have den samme mængde ved at drikke vand, som vel at mærke lever op til eller ligger på niveau med grænseværdien, skal jeg drikke 3 liter om dagen i et helt år.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Ja, hr. Jens Vibjerg, det er rigtigt, men så kunne det jo være, man skulle holde op med at sprøjte æblerne og kigge på grænseværdierne for at sprøjte æbler i stedet for.

Aage Brusgaard (FP):

Angående beskyttelse af vores grundvand vil jeg gerne sige, at grundvandet jo er en af de få ressourcer, vi har her i Danmark, og jeg tror, at alle partier – det kan jeg høre – er enige om, at vi skal beskytte det.

Men vi må også være enige om, at status quo i dag er, at vi har godt grundvand og vi har rigeligt af godt grundvand. Og årsagen hertil er jo selvfølgelig, at vores bønder har evnet at passe på det igennem århundreder – og ligeså vores gartnere. Så vi skal forsøge at undgå at føre en hetz mod vore bønder.

Vi er altså enige om, at vi skal bevare vores grundvand, også i forhold til pesticider. Alt andet vil være politisk selvmord i dag. Befolkningens syn er vel stort set sådan, at mange frygter, at om 20 eller 30 år har vi intet grundvand, vi kan drikke uden angst for, at vi får gift i os. Og det er jo det, vi skal undgå. Det er netop befolkningens syn, offentlighedens syn på grundvandet, der har gjort, at vi har debatten her i dag. Vi kan vel klart sige, at det er in at snakke om vand.

Jeg vil godt komme ind på lidt andre emner end dem, de andre ordførere har været inde på; ellers bliver det også lidt kedeligt og trivielt.

Hvad har skabt frygten i befolkningen for vores grundvand? Det har først og fremmest atrazinen i brønden i Ejstrupholm. Det blev slået op i tv, radio og alle aviser, at der var fire børn, der var døde af atrazin. Hvad er fakta? Fakta er, at der nok var atrazin i brønden, men det kom ikke fra gartneren, det kom heller ikke fra landbruget, det kom fra DSB's banarealer. Det er som om, man glemmer det i debatten i dag. Det var altså ikke bønderne, der var skyld i det. Vi har 4-5 boringer, der er atrazin i. Der er ingen af dem, hvor det er beviseligt, at det kommer fra

landbruget; det kommer altså fortrinsvis fra DSB-arealerne. Det er så godt som sikkert, at man nu kan konkludere – i hvert fald har embedslægen sagt det – at de 4 dødsfald blandt børnene dernede ikke har noget med atrazin at gøre. Det er i hvert fald det, embedsmandsstanden siger; der er vel ingen, der kan vide det helt nøjagtigt.

Jeg synes også, at vi er nødt til at være ærlige. Hvis vi skal snakke om gift, og at vi er bange for at indtage gift, skal vi så ikke også se på alle de frugter, vi i dag importerer: appelsiner, æbler osv.? Hvorfor er de så friske efter mange ugers rejse til Danmark? Der er ingen tvivl om, at mange lande, vi importerer fra, slet ikke har de restriktive forhold, som vi har her i Danmark. Alligevel tager vi imod frugten derfra og indtager giften fra disse frugter.

Hr. Martin Glerup var som sædvanlig inde på afgifter. Det var, som om det var det eneste, der kunne løse eventuelle problemer. Det er, som om Socialdemokratiet vil have, at hvis en overdosis af pesticider er farligt – og det er det selvfølgelig, hvis der er tale om en overdosis – skal man bare kunne betale sig fra det.

Det mener jeg er et forkert syn på tingene. Hvis det er sådan, at videnskaben mere eller mindre kan bevise, at en overdosis går ned i vores grundvand og dermed kan være med til, at vores efterkommere skal drikke giftigt vand, så må vi simpelt hen forbyde det; vi skal ikke lægge afgifter på.

Jeg synes også, vi er nødt til at spørge: Hvorfor sprøjter landmændene og gartnerne meget mere nu, end de gjorde for 30 år siden? Det er i orden, at landmændene gerne vil. Det er jo nødvendighedens lov. For 30 år siden kunne en landmand, når han havde sået sine roer, rense i roerne, og han kunne få folk til at hakke sine roer – altså hakke ukrudtet op. Så behøvede han ikke gift.

Jeg er 47 år, og jeg har selv hakket roer i mange år. Dengang mine forældre var landbrugere, var der ikke noget med, at man sprøjtede roerne; man rensede roerne, og så hakkede man dem. I dag er dette umuligt, fordi timelønnen er for høj, og fordi byboerne ikke gider gå ud og hakke roer. Og landmanden har rigeligt i sin daglige drift. Det er altså ikke alene landmandens skyld; det er tiden, der har gjort, at der simpelt hen ikke er tid til det med roehakkere – og hvis han skal hyre nogen til det, er det umuligt at få det gjort.